

Radio- och tv-frågor

Sammanfattning

I detta betänkande behandlas elva motionsyrkanden från den allmänna motionstiden 2010 och 2011 som rör vissa radio- och tv-frågor. Motionerna handlar om en s.k. evenemangslista, annonstider i radio och tv, rätt att välja tv-utbud, politisk tv-reklam, koncessionsavgift för kommersiell radio och granskningsnämnden för radio och tv.

Utskottet föreslår att riksdagen ger regeringen till känna att regeringen snarast bör tillsätta en utredning för att avgöra hur en evenemangslista ska utformas. Därmed tillstyrks motioner i frågan. Utskottet föreslår vidare att riksdagen ger regeringen till känna att den bör genomföra en allsidig utvärdering av effekterna av den tidigare genomförda lagändringen som innebar en ökning av annonstiden till tolv minuter. Därmed tillstyrks delvis en motion i frågan.

Utskottet avstyrker övriga motioner. Betänkandet innehåller tre reservationer.

Innehållsförteckning

Sammanfattning	1
Utskottets förslag till riksdagsbeslut	3
Redogörelse för ärendet	5
Ärendet och dess beredning	5
Utskottets överväganden	6
Evenemangslista	6
Annonstider i radio och tv	13
Rätt att välja tv-utbud	16
Politisk tv-reklam	22
Koncessionsavgift för kommersiell radio	24
Granskningsnämnden för radio och tv	27
Reservationer	30
1. Evenemangslista , punkt 1 (M, FP, C, KD)	30
2. Annonstider i radio och tv, punkt 2 (M, FP, C, KD)	31
3. Politisk tv-reklam, punkt 4 (SD)	31
<i>Bilaga</i>	
Förteckning över behandlade förslag	33
Motioner från allmänna motionstiden hösten 2010	33
Motioner från allmänna motionstiden hösten 2011	33

Utskottets förslag till riksdagsbeslut

1. Evenemangslista

Riksdagen tillkännager för regeringen att regeringen snarast bör tillsätta en utredning för att avgöra hur en evenemangslista ska utformas. Därmed bifaller riksdagen motionerna

2011/12:Kr221 av Lennart Axelsson (S) och

2011/12:Kr297 av Berit Högman m.fl. (S) yrkandena 28 och 29.

Reservation 1 (M, FP, C, KD)

2. Annonstider i radio och tv

Riksdagen bör ge regeringen till känna att den bör genomföra en allsidig utvärdering av effekterna av den tidigare genomförda lagändringen som innebar en ökning av annonstiden till tolv minuter. Därmed bifaller riksdagen delvis motion

2010/11:K290 av Ulf Holm (MP).

Reservation 2 (M, FP, C, KD)

3. Rätt att välja tv-utbud

Riksdagen avslår motion

2011/12:K202 av Caroline Szyber (KD).

4. Politisk tv-reklam

Riksdagen avslår motion

2010/11:K393 av Sven-Olof Sällström och Mattias Karlsson (båda SD) yrkandena 1 och 2.

Reservation 3 (SD)

5. Koncessionsavgift för kommersiell radio

Riksdagen avslår motionerna

2010/11:K248 av Lars Beckman (M),

2010/11:K392 av Tomas Tobé (M) och

2011/12:K295 av Lars Beckman och Carl-Oskar Bohlin (båda M).

6. Granskningsnämnden för radio och tv

Riksdagen avslår motion

2011/12:K287 av Roland Utbult (KD) yrkande 2.

Stockholm den 10 maj 2012

På konstitutionsutskottets vägnar

Peter Eriksson

Följande ledamöter har deltagit i beslutet: Peter Eriksson (MP), Per Bill (M), Sven-Erik Österberg (S), Andreas Norlén (M), Helene Petersson i Stockaryd (S), Lars Elinderson (M), Billy Gustafsson (S), Karl Sigfrid (M), Phia Andersson (S), Hans Hoff (S), Per-Ingvar Johnsson (C), Hans Ekström (S), Tuve Skånberg (KD), Jonas Åkerlund (SD), Mia Sydow Mölleby (V), Cecilia Brinck (M) och Mathias Sundin (FP).

Redogörelse för ärendet

Ärendet och dess beredning

I detta betänkande behandlas elva motionsyrkanden från den allmänna motionstiden 2010 och 2011. Motionerna handlar om en s.k. evenemangslista, annonstider i radio och tv, rätt att välja tv-utbud, politisk tv-reklam, koncessionsavgift för kommersiell radio och granskningsnämnden för radio och tv.

Utskottet fick vid sitt sammanträde den 3 maj 2012 information från företrädare för MTG i frågan om en s.k. evenemangslista. Den 8 maj 2012 fick utskottet information dels från Kulturdepartementet, dels från företrädare för TV4 i frågan om annonstiderna i radio och tv.

Utskottets överväganden

Evenemangslista

Utskottets förslag i korthet

Utskottet föreslår att riksdagen tillkännager för regeringen att regeringen snarast bör tillsätta en utredning för att avgöra hur en evenemangslista ska utformas. Därmed tillstyrks motioner om en s.k. evenemangslista.

Jämför reservation 1 (M, FP, C, KD).

Motioner

Berit Högman m.fl. (S) begär i motion 2011/12:Kr297 dels ett tillkännagivande till regeringen om att de större idrottsevenemangen ska sändas i fria tv-kanaler så att alla har möjlighet att se dem (yrkande 28), dels ett tillkännagivande till regeringen om att i lag inrätta en s.k. evenemangslista (yrkande 29). I fråga om det första yrkandet anför motionärerna att stora idrottsevenemang tillhör de mest sedda tv-programmen och att viktiga sport-händelser är en del av vårt samhälle som alla är delaktiga i. Motionärerna motsätter sig en utveckling där stora sportevenemang enbart sänds i betal-kanaler som inte alla har tillgång till.

I fråga om det andra yrkandet anför motionärerna att det i samband med att EU:s AV-direktiv införlivades i Sverige, infördes ett krav i radio- och tv-lagen att den som innehar den exklusiva rätten till en tv-sändning från ett svenskt eller utländskt evenemang som är av särskild vikt för det svenska samhället inte får utnyttja rättigheten på ett sådant sätt att en väsentlig del av allmänheten i Sverige utestängs från möjligheten att se evenemanget i direktsändning. I praktiken innebär lagkravet enligt motionärerna att stora evenemang ska sändas fritt i hela landet. De evenemang som avses är sådana som inträffar högst en gång om året och som intresserar en bred allmänhet i Sverige. Syftet med lagkravet var helt enkelt att säkerställa allas tillgång till stora evenemang, och då avsågs i första hand stora internationella sportevenemang men även andra evenemang av stor betydelse för det svenska samhället. Tidigare har denna reglering inte behövt användas eftersom sådana evenemang alltid har sänts i SVT eller TV4, som båda sänder fritt i hela landet. Det har dock, anser motionärerna, blivit vanligare att sporträttigheter köps av betalkanaler eller kanaler som inte når hela landet. För att regleringen ska ha praktisk verkan krävs att regeringen meddelar en föreskrift om vilka evenemang som åsyftas.

Med en likalydande motivering begär Lennart Axelsson (S) i motion 2011/12:Kr221 ett tillkännagivande till regeringen om att upprätta en lista över stora evenemang som ska vara möjliga för hela befolkningen att kunna ta del av.

Gällande ordning

Yttrandefrihetsgrundlagen

Yttrandefrihetsgrundlagen (YGL) reglerar skyddet för yttrandefriheten i ljudradio, television och vissa liknande överföringar, offentliga uppspelningar ur en databas samt filmer, videogram, ljudupptagningar och andra tekniska upptagningar.

Varje svensk medborgare och svensk juridisk person har enligt 3 kap. 1 § YGL rätt att sända radioprogram genom tråd. Med radioprogram avses program i ljudradio och television samt innehållet i vissa andra överföringar av ljud, bild eller text som sker med hjälp av elektromagnetiska vågor. När det gäller sändningar genom tråd, i dagligt tal sändningar genom kabel, råder alltså etableringsfrihet, vilket innebär att något krav på tillstånd för att sända radioprogram till allmänheten inte får ställas. Av andra stycket samma paragraf framgår dock att vissa föreskrifter kan meddelas i lag, bl.a. om skyldighet för nätinnehavare att ge utrymme för vissa program i den utsträckning det behövs med hänsyn till allmänhetens intresse av tillgång till allsidiga upplysningar.

Rätten att sända radioprogram på annat sätt än genom tråd, även kallat sändning genom etern, får enligt 3 kap. 2 § YGL regleras genom lag som innehåller föreskrifter om tillstånd och villkor för att sända. För dessa sändningar råder således inte en motsvarande etableringsfrihet. Detta har motiverats av det begränsade sändningsutrymme som finns för etersändningar och med att det är nödvändigt med någon form av kontroll över hur radiofrekvensspektrum tas i anspråk.

I fråga om begränsningarna i sändningsrätten gäller vad som föreskrivs i regeringsformen om begränsningar av grundläggande fri- och rättigheter (3 kap. 3 § YGL). Detta får betydelse för sådana föreskrifter som syftar till att reglera villkoren för trådsändningar – förutsatt att de innebär begränsningar i sändningsrätten – och för föreskrifter om tillstånd och villkor för eterburna sändningar, men däremot inte för sådana ordningsföreskrifter som avses i 2 kap. 23 § tredje stycket regeringsformen (prop. 1990/91:64).

AV-direktivet m.m.

I samband med att Europaparlamentets och rådets direktiv 97/36/EG om ändring av rådets direktiv 89/552/EEG av den 3 oktober 1989 om samordning av vissa bestämmelser som fastställts i medlemsstaternas lagar och andra författningar om utförandet av sändningsverksamhet för television (det s.k. tv-direktivet) genomfördes i svensk rätt 1999 infördes en ny bestämmelse i den då gällande radio- och tv-lagen (1996:844) för att möj-

liggöra att tv-sändningar av viktiga evenemang skulle bli tillgängliga för en väsentlig del av allmänheten i en EES-stat (prop. 1997/98:184, bet. 1998/99:KU23).

Införlivandet av Europaparlamentets och rådets direktiv 2007/65/EG av den 11 december 2007 om en ändring av rådets direktiv 89/552/EEG om samordning av vissa bestämmelser som fastställts i medlemsstaternas lagar och andra författningar om utförandet av sändningsverksamhet för television (det s.k. AV-direktivet) innebar inte några ändringar i sak av denna bestämmelse (prop. 2009/10:115, bet. 2009/10:KU25). AV-direktivet har sedermera kodifierats genom direktiv 2010/13/EU av den 10 mars 2010 om samordning av vissa bestämmelser som fastställs i medlemsstaternas lagar och andra författningar om tillhandahållande av audiovisuella medietjänster.

Av artikel 14 (punkt 1) i AV-direktivet följer att varje medlemsstat får vidta åtgärder som är förenliga med unionsrätten för att säkerställa att programföretag under dess jurisdiktion, med utnyttjande av exklusiva rättigheter, inte sänder evenemang som av den medlemsstaten anses vara av särskild vikt för samhället på ett sådant sätt att en väsentlig del av allmänheten i den medlemsstaten utestängs från möjligheten att följa sådana evenemang genom direktsändning eller tidsförskjuten sändning i fri television. I sådana fall ska den berörda medlemsstaten upprätta en förteckning över de nationella eller icke-nationella evenemang som den anser vara av särskild vikt för samhället. Detta ska göras på ett klart och öppet sätt i rätt och god tid. Den berörda medlemsstaten ska härvid också bestämma om dessa evenemang ska vara tillgängliga helt eller delvis genom direktsändning eller, när så är nödvändigt eller lämpligt av objektiva skäl i allmänhetens intresse, helt eller delvis via tidsförskjuten sändning.

Medlemsstaterna ska omedelbart till kommissionen anmäla alla åtgärder som har vidtagits eller kommer att vidtas enligt punkt 1. Inom tre månader efter anmälan ska kommissionen kontrollera att sådana åtgärder är förenliga med unionsrätten och meddela dem till de andra medlemsstaterna. Den ska inhämta yttrande från den kontaktkommitté som inrättas i enlighet med artikel 29. Den ska i Europeiska unionens officiella tidning skyndsamt offentliggöra de åtgärder som har vidtagits samt minst en gång om året offentliggöra en samlad förteckning över de åtgärder som medlemsstaterna har vidtagit (punkt 2).

Medlemsstaterna ska på lämpligt sätt och inom ramen för sin lagstiftning se till att programföretag under deras jurisdiktion inte utövar de exklusiva rättigheter som förvärvats av dessa programföretag efter den 18 december 2007 på sådant sätt att en väsentlig del av allmänheten i en annan medlemsstat utestängs från möjligheten att följa evenemang på det sätt som den andra medlemsstaten bestämt i enlighet med punkterna 1 och 2 helt eller delvis genom direktsändning eller, när så är nödvändigt eller

lämpligt av objektiva skäl i allmänhetens intresse, helt eller delvis genom tidsförskjutnen sändning i fri television såsom den andra medlemsstaten har bestämt i enlighet med punkt 1.

Bestämmelsens innebörd förtydligas i ingressen till direktivet. I ingressen (punkt 52) förklaras att evenemanget för att det ska anses vara av särskild vikt för samhället bör uppfylla ett antal kriterier, dvs. vara unika evenemang, som är av allmänt intresse inom unionen eller i en viss medlemsstat eller i en viktig del av en viss medlemsstat och anordnas i förväg av en arrangör som lagligen får sälja rättigheterna till dessa evenemang. Av ingressen (punkt 53) framgår vidare att med fri tv avses program som är tillgängliga för allmänheten utan extra betalning utöver de finansieringskällor för sändningar som förekommer allmänt i varje medlemsstat, såsom licensavgift eller grundanslutningsavgift till ett kabelnät.

Följande är hämtat från regeringens proposition (1997/98:184 s. 42) om tv-företagens skyldigheter.

Den föreslagna bestämmelsen innebär inte att ett marksändande tv-företag får ensamrätt att sända de evenemang som finns upptagna på listan. Ingenting hindrar att ett annat TV-företag som innehar den exklusiva sändningsrätten väljer att också sända evenemanget. Det är emellertid nödvändigt att rätten att sända evenemanget har erbjudits även till företag som uppfyller kraven på befolkningstäckning.

Den föreslagna bestämmelsen innebär inte heller någon skyldighet för de marksändande TV-företagen att sända ut de evenemang som är upptagna på listan. Liksom för närvarande är det programföretagen som själva avgör vilka program de vill sända. Avsikten är inte att tvinga programföretag att sända listade evenemang. Ett programföretag som har förvärvat en exklusiv sändningsrätt till ett listat evenemang men som avstår från att sända evenemanget i fråga skall, som tidigare sagts, vara fritt från ansvar.

TV-direktivet kan sägas innebära en skyldighet för vissa programföretag att möjliggöra för andra programföretag att sända vissa evenemang. Detta kan ske på olika sätt. En möjlighet är att det första programföretaget avstår från sin exklusiva rättighet. Därmed ger det den som anordnar evenemanget rätten att upplåta sändningsrätten till ytterligare ett programföretag. Ett annat sätt är att det första programföretaget själv upplåter sändningsrätten till ett annat programföretag.

Direktivet ger emellertid inte någon vägledning när det gäller hur villkoren för en sådan rättighetsupplåtelse skall bestämmas. Detta kan givetvis skapa svårigheter både för berörda programföretag och för de myndigheter som ska tillämpa bestämmelsen.

Radio- och tv-lagen

Enligt 5 kap. 9 § radio- och tv-lagen (2010:696) får den som sänder tv och som innehar den exklusiva rätten till en tv-sändning från ett svenskt eller utländskt evenemang som är av särskild vikt för det svenska samhället inte, om programföretaget sänder evenemanget, utnyttja rättigheten på ett sådant sätt att en väsentlig del av allmänheten i Sverige utestängs från möjligheten att i fri tv se evenemanget i direktsändning eller, om det finns

saklig grund för det, med en mindre tidsförskjutning. De evenemang som avses är sådana som inträffar högst en gång om året och som intresserar en bred allmänhet i Sverige.

Om Europeiska kommissionen genom en underrättelse i Europeiska unionens officiella tidning har förklarat att ett evenemang är av särskild vikt för samhället i en annan EES-stat, får de som sänder tv och som innehar den exklusiva rätten att sända evenemanget till den staten inte, om de sänder evenemanget, utnyttja rättigheten på ett sådant sätt att en väsentlig del av allmänheten i den staten utestängs från möjligheten att se evenemanget i fri tv på ett sätt som närmare anges i underrättelsen.

Om någon för att uppfylla skyldigheten enligt första eller andra stycket erbjuder någon annan att sända evenemanget i tv ska detta göras på skäliga villkor.

Enligt radio- och tv-lagen meddelar regeringen föreskrifter om vilka evenemang som är av särskild vikt för det svenska samhället.

Några sådana föreskrifter har inte meddelats.

Skrivelse

I en skrivelse som inkom till kulturutskottet den 1 februari 2012 och senare överlämnades till konstitutionsutskottet, uppmanar företrädare för 23 specialidrottsförbund riksdagen att begära att regeringen börjar upprätta en s.k. evenemangslista över de evenemang som det ska gå att följa gratis i tv under OS. Som skäl för denna begäran anförs bl.a. följande.

Under OS lär vi oss namnet på artister som vi aldrig skulle lära känna, om vi inte alla såg dem i TV. De många idrotterna får sin plats och inspirerar barn och ungdomar som ännu inte har valt en idrott för livet.

Nu är detta hotat. MTG har förvärvat de svenska sändningsrättigheterna till de Olympiska vinterspelen i Sochi 2014 och i Rio de Janeiro 2016.

MTG kan erbjuda 12 svenska TV-kanaler. Det kan naturligtvis innebära, att det blir mer OS-sändningar än någonsin. I bästa fall ännu mer också från smalare idrotter. MTG har inte bara betal-tv-kanaler i sin portfölj, utan även fri tv som når ut till i princip hela Sverige. Evenemangen skulle därmed kunna bli tillgängligt för många.

Men rimligen måste företaget få tillbaka pengarna som man betalade, när man tog hem TV-rättigheterna till OS framför näsan på bl.a. SVT. Risken finns naturligtvis att många svenskar därmed inte kommer att kunna se OS i TV utan kostnad. Och även den som är beredd att betala kanske inte kan få just den aktuella kanalen.

- - -

Flera länder i Europa har med stöd av ett EU-direktiv infört sådana listor, t.ex. Finland, Storbritannien, Österrike, Frankrike, Tyskland, Irland och Italien. På listan finns de sportevenemang som ska vara tillgängliga för alla utan t.ex. betalkort eller särskilda abonnemang.

Den finska listan, som fastställdes av regeringen 2007 omfattar ”de åtta ur finländsk synvinkel mest betydelsefulla idrottsevenemangen”, som det ska vara möjligt att avgiftsfritt se TV-sändningar från. På lis-

tan finns bl.a. sommar- och vinterolympiska spel, de viktigaste matcherna i EM och VM i fotboll, VM-tävlingar i ishockey och skidor samt VM- och EM-tävlingar i friidrott.

När den svenska radio- och TV-lagen EU-anpassades, blev det möjligt att upprätta en liknande lista över evenemang i Sverige. De evenemang som avses är enligt lagen sådana som inträffar högst en gång om året, och som intresserar en bred allmänhet i Sverige. Men hittills har vi inte behövt någon lista, eftersom de större evenemangen alltid har sänts i SVT eller TV4, som båda sänder fritt i hela landet. Det har dock, som alla idrottsintresserade sett, blivit allt vanligare, att sporträttigheter köps av betalkanaler eller kanaler, som inte når hela landet.

En sådan svensk lista innebär inte, att evenemangen behöver sändas i en viss kanal. Däremot att evenemanget sänds utan kostnad i en kanal som når ut i hela landet. MTG, TV4 och SVT kan därför alla bjuda på evenemangen. MTG, som har rättigheterna för OS 2014 och 2016, har chansen att även med en lista leva upp till de förväntningar som finns på hur TV-sändningar från OS ska utformas.

Genom fria OS-sändningar får alla möjlighet att lära känna nya svenska talanger och sporter, som normalt lever i mediaskuggan. Barn och ungdomar får inspiration att hitta den idrott de tidigare knappast har sett. Därför vädjar vi till riksdagen att uppdra till regeringen att, i samverkan med idrottsrörelsen, börja utforma en evenemanglista.

Tidigare ställningstagande

Våren 1999 behandlade konstitutionsutskottet förslaget i regeringens proposition 1997/98:184 Ändringar i radio- och tv-lagen om att införa en möjlighet att upprätta en svensk tv-lista samt ett antal motioner med anledning av propositionen (bet. 1998/99:KU23).

Utskottet anförde att regeringens förslag innebär att det i radio- och tv-lagen införs en bestämmelse som möjliggör att en svensk lista över evenemang som är av särskild vikt för det svenska samhället kan upprättas. Utskottet delade regeringens bedömning att en sådan bestämmelse bör införas. Härigenom säkerställs att svenska programföretag och programföretag i andra EES-stater inte ska kunna utestänga en väsentlig del av allmänheten i Sverige från möjligheten att i fri tv se evenemang som Sverige anser är av särskild vikt. En motion i vilken det anfördes att regeringens förslag i denna del borde avvisas avstyrktes därför.

När det därefter gällde frågan om regeringen borde upprätta en svensk lista över evenemang som är av särskild vikt för det svenska samhället anförde konstitutionsutskottet att kulturutskottet i sitt yttrande hade framhållit att många hushåll i Sverige alltjämt endast har tillgång till de tre markbundna kanalerna SVT1, SVT2 och TV4. Kulturutskottet ansåg att allmänhetens tillgång till program av den aktuella typen inte får riskera att begränsas. Härvid framhöll utskottet att sådana program inte endast avser sändning av idrottsvenemang. Lika viktigt var enligt utskottet allmänhetens tillgång till andra angelägna evenemang, t.ex. inom kultursektorn. Kulturutskottet ansåg att främst rättviseskäl talar för att det är angeläget att regeringen ges möjlighet att upprätta en lista över viktiga evenemang.

Konstitutionsutskottet konstaterade för egen del att den föreslagna konstruktionen av den aktuella bestämmelsen innebär att det ankommer på regeringen att besluta om en svensk lista ska upprättas och att fastställa dess innehåll. I enlighet med vad som anfördes i propositionen utgick utskottet från att en sådan lista upprättas först när det finns behov av att på detta sätt säkerställa att de aktuella evenemangen blir tillgängliga för en väsentlig del av befolkningen. När det gäller idrottsevenemang där rättigheter har upplåtits av inhemska arrangörer har de problem som en lista är tänkt att lösa hittills inte varit för handen. Arrangörerna har försökt göra evenemangen tillgängliga för en väsentlig del av befolkningen – detta i såväl deras egna som deras sponsorerers intresse. Med hänsyn till svensk idrotts ekonomi och konkurrenskraft ansåg utskottet därför att idrottsevenemang i Sverige där rättigheter upplåts av inhemska arrangörer ska lämnas utanför en eventuell lista. Utskottet förutsatte att regeringen inhämtar riksdagens godkännande om någon annan bedömning aktualiseras. Enligt utskottets mening borde detta ges regeringen till känna.

Mot bakgrund av det anförda avstyrkte utskottet motionerna.

Riksdagen biföll utskottets förslag (rskr. 1998/99:177).

Våren 2000 behandlade utskottet också en motion om den s.k. tv-listan (bet. 1999/2000:KU15). I sitt ställningstagande anförde utskottet att riksdagen i april 1999 beslutade att införa en bestämmelse som möjliggör att en svensk lista över evenemang som är av särskild vikt för det svenska samhället kan upprättas. Riksdagen gav därvid som sin mening regeringen till känna vad utskottet anført om att utskottet utgick från att en sådan lista upprättas först när det finns behov av att på detta sätt säkerställa att de aktuella evenemangen blir tillgängliga för en väsentlig del av befolkningen. Idrottsevenemang i Sverige där rättigheter upplåts av inhemska arrangörer skulle lämnas utanför en eventuell lista. Utskottet förutsatte att regeringen inhämtar riksdagens godkännande om någon annan bedömning aktualiseras. Utskottet vidhöll denna bedömning och avstyrkte motionen.

Utskottets ställningstagande

Utskottet delar motionärernas uppfattning att det är mycket viktigt att en så stor del av befolkningen som möjligt kan ta del av så många stora idrottsevenemang som möjligt. Enligt utskottets mening är det nu hög tid att upprätta en evenemangslista för att säkerställa att sportevenemang som är av särskild vikt för samhället kan förbli tillgängliga för en väsentlig del av befolkningen. De evenemang som avses är sådana som sänds någon gång per år och som intresserar en bred allmänhet, t.ex. OS. Tidigare har man inte behövt upprätta en sådan lista eftersom sportevenemang alltid har sänts i kanaler som sänder fritt i hela landet. Det har dock blivit allt vanligare att sporträttigheter köps av betalkanaler eller kanaler som inte når hela landet. Den senaste tidens utveckling där stora kommersiella bolag förvärvar de exklusiva sändningsrättigheterna till stora och betydelsefulla

idrottsevenemang såsom OS visar på behovet av en sådan lista. Utskottet anser därför att riksdagen bör ge regeringen till känna att regeringen snarast bör tillsätta en utredning för att avgöra hur en evenemangslista ska utformas. Motionerna 2011/12:Kr221 (S), 2011/12:Kr297 (S) yrkandena 28 och 29 tillstyrks därmed.

Annonstider i radio och tv

Utskottets förslag i korthet

Utskottet föreslår att riksdagen ger regeringen till känna att den bör genomföra en allsidig utvärdering av effekterna av den tidigare genomförda lagändringen som innebar en ökning av annons-tiden till tolv minuter. Därmed tillstyrks delvis en motion i frågan.

Jämför reservation 2 (M, FP, C, KD).

Motion

I motion 2010/11:K290 (MP) av Ulf Holm begärs ett tillkännagivande till regeringen om att begränsa annonstiderna i radio och tv. Motionären anser att det i dag tillåtna reklamavbrottet på tolv minuter är för generöst och borde dras ned med en tredjedel till högst åtta minuter per timme. Han anser också att det inte ska vara tillåtet att göra hur många avbrott som helst i en långfilm.

Bakgrund

Regler om annonser i svenska tv-sändningar infördes 1991 i samband med att riksdagen fattade beslut om en reklamfinansierad tredje tv-kanal (prop. 1990/91:149, bet. 1990/91:KU39, rskr. 1990/91:370). Det skedde genom en ändring i den dåvarande radiolagen (1966:755). Reglerna fördes senare i stort sett oförändrade över till den nya radio- och tv-lagen (1996:844), som trädde i kraft den 1 december 1996.

Reglerna om tillåten annonsmängd har därefter ändrats vid flera tillfällen. Den 1 juli 1997 trädde en ändring av radio- och tv-lagen i kraft som innebar att den särskilda begränsningen av den mängd annonser som får sändas under bästa sändningstid togs bort och att den högsta tillåtna annonsmängden höjdes från åtta till tio minuter per timme dels mellan kl. 19.00 och kl. 24.00, dels i rena undantagsfall (prop. 1996/97:101, bet. 1996/97:KU19, rskr. 1996/97:208). Genom en lagändring som trädde i kraft den 1 april 2002 infördes en möjlighet att i vissa fall och på visst sätt låta annonssändningar avbryta tv-program (prop. 2001/02:82, bet. 2001/02:KU16, rskr. 2001/02:187).

Den 1 maj 2004 trädde ytterligare en ändring i kraft som innebar att den angivna högsta annonstiden per timme i vissa fall fick överskridas på grund av händelser som låg utanför programföretagets kontroll. Annonstiden fick dock aldrig överskrida tolv minuter per timme (prop. 2003/04:66, bet. 2003/04:KU16, rskr. 2003/04:165).

Regler om annonser i ljudradion infördes den 1 januari 1992 genom lagen (1991:2027) om kabelsändningar till allmänheten. Dessförinnan hade det inte varit tillåtet att sända annonser i ljudradiosändningar, oberoende av det sätt på vilket de distribuerades. Enligt den nya lagen skulle högst 10 procent av en programtjänsts sändningstid per dygn få avse annonser. Inom en sändningstid av en timme mellan hela klockslag fick annonser sändas under högst åtta minuter eller, i rena undantagsfall, tio minuter.

Reglerna om den högsta annonstiden per timme fördes också in i den lagstiftning för privat lokalradio som trädde i kraft den 1 januari 1993. Lokalradiolagen (1993:120) innehöll emellertid inte någon begränsning av den totala annonsmängden per dygn. I radio- och tv-lagen (1996:844) infördes en åttaminutersregel också för närradion, samtidigt som möjligheten enligt lokalradiolagen att i undantagsfall sända annonser under 10 minuter togs bort. Lokalradiolagen upphävdes den 1 juli 2001, och reglerna om reklamtid överfördes i oförändrad form till radio- och tv-lagen.

Den 1 februari 2008 trädde nya regler i kraft (prop. 2007/08:4, 2007/08:KU3, rskr 2007/08:39). Ändringarna innebar att annonser i radio och tv fick sändas under högst tolv minuter under en timme mellan hela klockslag. Vidare fick annonser i en tv-sändning sändas under högst 15 procent av sändningstiden per dygn. Begränsningen för sändningar av annonser i tv-sändningar som inte omfattade en timme mellan hela klockslag avskaffades. Vidare tog man möjligheten att i en tv-sändning under vissa förutsättningar överskrida den längsta tillåtna annonstiden per timme bort. När det gällde ljudradio fick, för sändningar som inte omfattar en timme mellan hela klockslag, annonser sändas under högst 15 procent av den tiden.

Den 1 augusti 2010 (prop. 2009/10:115, 2009/10:KU25, rskr. 2009/10:331) avskaffades den då gällande dygnsregeln om att den sammanlagda sändningstiden för annonser i tv-sändningar inte fick överstiga 15 procent av sändningstiden. Begränsningsregeln för ljudradiosändningar förblev dock oförändrad.

Gällande ordning

AV-direktivet

När tv-reklam eller s.k. teleshopping infogas i programmen ska medlemsstaterna enligt artikel 20 i AV-direktivet säkerställa att detta inte påverkar programmens integritet eller rättighetshavarnas rättigheter. Medlemsstaterna ska i det sammanhanget beakta naturliga avbrott i programmen och programmens längd och karaktär.

Enligt direktivet får sändningar av filmer producerade för tv – med undantag för tv-serier och dokumentärer – biograffilmer och nyhetsprogram avbrytas av tv-reklam eller teleshoppinginslag en gång varje tablålagd period om minst 30 minuter. Sändningar av barnprogram får avbrytas av tv-reklam eller teleshopping en gång under varje tablålagd period om minst 30 minuter, under förutsättning att programmets tablålagda längd överstiger 30 minuter. Tv-reklam eller teleshopping får inte infogas i sändningar av gudstjänster.

Enligt artikel 23 i AV-direktivet får inslag med tv-reklam och teleshopping inte överstiga 20 procent av sändningstiden inom en given klocktimme, dvs. tolv minuter. Bestämmelsen är inte tillämplig på de meddelanden som rör programföretagets egna program och biprodukter med direkt koppling till dessa program (egenreklam), sponsringsmeddelanden och produktplaceringar.

Påpekas kan att AV-direktivet är ett s.k. minimidirektiv, vilket innebär att det är möjligt för medlemsstaterna att behålla eller införa strängare regler för programföretagen, under förutsättning att reglerna i övrigt stämmer överens med unionsrätten.

Radio- och tv-lagen m.m.

Enligt 8 kap. 1 § radio- och tv-lagen (2010:696) får annonser i tv sändas under högst tolv minuter per timme mellan hela klockslag. Programtjänster som uteslutande är avsedda för försäljningsprogram får dock sändas i tv, under förutsättning att sändningstiden är minst 15 minuter.

I tv-sändning får program som innehåller gudstjänster eller program som huvudsakligen riktar sig till barn under tolv år inte avbrytas av annonsering (8 kap. 3 §). Andra program i tv-sändningar får avbrytas av annonsering endast om avbrottet, med hänsyn till naturliga pauser i programmet och programmets längd och karaktär, inte påverkar programmets integritet och värde eller kränker rättighetshavarnas rättigheter (8 kap. 4 §). Sändning av nyhetsprogram, biograffilmer och filmer producerade för tv, utom tv-serier och dokumentärprogram, får under förutsättning att kraven i första stycket är uppfyllda avbrytas av annonsering en gång varje tablålagd period på minst 30 minuter.

Annonser i en ljudradiosändning får sändas högst tolv minuter per timme mellan hela klockslag. Om sändningstiden inte omfattar en timme mellan hela klockslag, får annonser sändas under högst femton procent av sändningstiden (15 kap. 2 §).

Tidigare ställningstagande

Utskottet har vid flera tillfällen tidigare behandlat likalydande motioner som den nu aktuella, senast i samband med behandlingen av regeringens proposition 2009/10:115 En ny radio- och tv-lag (bet. 2009/10:KU25).

Utskottet ansåg att regeringens förslag om reklamavbrott utgjorde en rimlig avvägning mellan å ena sidan programföretagens och annonsörernas intressen och å andra sidan rättighetsinnehavarnas och tv-tittarnas intressen och tillstyrkte förslaget om reklamavbrott. Utskottet instämde med regeringen att de svenska reglerna om sändningstid för annonser i tv-sändningar borde närmas till reglerna i AV-direktivet. En avvägning måste göras mellan behovet av konkurrensneutrala regler och allmänintresset av att slippa störande annonser. Enligt utskottets mening innebar regeringens förslag en rimlig avvägning mellan dessa motstående intressen. Utskottet delar regeringens bedömningar i fråga om ljudradiosändningar. Med det anförda tillstyrkte utskottet förslagen i dessa delar och avstyrkte motionerna.

Utskottets ställningstagande

Många människor anser att det är alltför många reklamavbrott i radio och tv och att det är störande att inte kunna ta del av program utan att ideligen bli avbruten av reklam. Utskottet delar denna uppfattning. Eftersom AV-direktivet endast sätter ett tak för de regler som ska gälla för tv-sändningar kan Sverige som medlemsstat föreskriva att programföretagen inom dess jurisdiktion ska följa strängare bestämmelser om annonstid än vad direktivet anger. I motionen föreslås en sänkning av annonstiden i radio och tv från nuvarande tillåtna tolv minuter till åtta minuter.

Utskottet är inte berett att nu föreslå en sådan ändring. För att få ett djupare underlag i frågan anser utskottet att regeringen bör genomföra en allsidig utvärdering av effekterna av den tidigare genomförda lagändringen som innebar en ökning av annonstiden till tolv minuter. Vad utskottet nu anfört bör riksdagen ge regeringen till känna. Med det anförda tillstyrker utskottet delvis motion 2010/11:K290 (MP).

Rätt att välja tv-utbud

Utskottets förslag i korthet

Utskottet avstyrker en motion om rätt att välja tv-utbud.

Motion

I motion 2011/12:K202 begär Caroline Szyber (KD) ett tillkännagivande till regeringen om att utreda en förstärkt valfrihet när det gäller konsumentens möjlighet att välja tv-utbud som alternativ till "kollektivanslutning" till kabelnät. Motionären anför att kabelnäten för distribution av tv-sändningar genom avtal med fastighetsägare ofta innebär ett faktiskt monopol i en fastighet eller ett fastighetsbestånd för hyreslägenheter eller bostadsrätter. Inte heller finns det stora möjligheter att välja kanaler inom kabelnäten; ofta är de paketerade. Valfriheten att välja tv-distributör, operatör eller

programtjänst är därmed, anför motionären, starkt begränsad. Samtidigt har grundlagen starka skrivningar om informationsfriheten. Det finns enligt motionären starka skäl för att utreda en förstärkt valfrihet när det gäller konsumentens möjlighet att välja tv-utbud, vilket bör ges regeringen till känna.

Gällande ordning

Yttrandefrihetsgrundlagen

Enligt 3 kap. 1 § första stycket yttrandefrihetsgrundlagen (YGL) råder etableringsfrihet för sändning av radioprogram genom tråd. Med radioprogram avses bl.a. program i ljudradio och i television. Endast sådana sändningar som är riktade till allmänheten och som är avsedda att tas emot med tekniska hjälpmedel omfattas av grundlagens tillämpningsområde. Etableringsfriheten får enligt 3 kap. 1 § andra stycket YGL inskränkas i vissa angivna fall genom föreskrifter i lag. Föreskrifter får bl.a. lämnas i fråga om skyldighet för nätinnehavare att ge utrymme för överföringar i den utsträckning det behövs med hänsyn till intresset av konkurrens beträffande sådana överföringar i nätet eller allmänhetens intresse av tillgång till sådana överföringar (punkt 2). Bakgrunden till denna möjlighet till inskränkning var att konvergensutvecklingen medför att ett nät kan användas för både grundlagsskyddad kommunikation, t.ex. sändningar av radio- och tv-program, och annan kommunikation, t.ex. telefoni. Det ansågs därför vara nödvändigt att uppnå överensstämmelse mellan å ena sidan reglerna om tillträde och samtrafik och å andra sidan reglerna i yttrandefrihetsgrundlagen om etableringsfrihet för trådsändningar.

Föreskrifter får också lämnas i fråga om en skyldighet för nätinnehavare att vidta åtgärder för att tillförsäkra mottagarkretsen inflytande över programvalet (punkt 3). De föreskrifter som nämns här kom till efter ändringar i yttrandefrihetsgrundlagen 2002 (prop. 2001/02:74, bet. 2001/02:KU21, bet. 2002/03:KU8, rskr. 2002/03:17). Regeringen anförde i propositionen (2001/02:74) till 2002 års grundlagsändringar att kabel-tv-abonnenternas ställning är svag i förhållande till kabel-tv-företagen, som har en närmast monopolliknande ställning när det gäller vilka program som distribueras i näten. Regeringen bedömde visserligen att konsumenternas möjligheter till påverkan skulle kunna förbättras genom den tekniska utvecklingen. Situationen med konsumenternas svaga ställning ansågs emellertid som så otillfredsställande att det var påkallat att införa möjligheter att lagstiftningsvägen ändra på situationen. Sålunda öppnades grundlagen för inskränkningar i etableringsfriheten i syfte att tillförsäkra mottagarkretsen inflytande över programvalet.

Någon sådan lagstiftning har dock inte införts.

Lagen om elektronisk kommunikation

I proposition 2010/11:115 Bättre regler för elektroniska kommunikationer lämnade regeringen förslag till genomförande av två EU-direktiv på området för elektronisk kommunikation. Genomförandet krävde enligt regeringen ändringar i bl.a. lagen (2003:389) om elektronisk kommunikation, förkortad LEK. Ärendet behandlades av trafikutskottet (bet. 2010/11: TU20), som föreslog att riksdagen skulle anta regeringens förslag. Riksdagen biföll trafikutskottets förslag (rskr. 2010/11:256).

Enligt 4 kap. 13 a § LEK får en operatör, eller någon som äger ledningar i ett allmänt kommunikationsnät, efter ansökan av en annan förpliktas att mot marknadsmässig ersättning tillhandahålla gemensamt utnyttjande av ledningarna i en byggnad eller fram till första utlopps- eller förgreningssället. En sådan skyldighet får åläggas endast om anläggning av ytterligare infrastruktur bedöms som olönsam eller fysiskt ogenomförbar.

Bestämmelsen innebär att regleringsmyndigheten får förplikta en operatör att under vissa angivna förutsättningar dela ledningar med sökanden. Frågan om huruvida en operatörs ansökan om gemensamt utnyttjande bör bifallas får avgöras med hänsyn till konkurrenssituationen i varje enskilt fall med beaktande av att en förpliktelse enligt 1 kap. 2 § LEK inte får vara mer ingripande än vad som framstår som rimligt och ska vara proportionerlig i förhållande till lagens syften. Bedömningen bör innefatta hänsyn till parternas möjlighet att ingå frivilliga uppgörelser. För det gemensamma utnyttjandet ska marknadsmässig ersättning betalas.

Ett beslut om skyldighet om fastighetsnätsdelning förutsätter att regleringsmyndigheten bedömer det som olönsamt eller fysiskt ogenomförbart att bygga ytterligare fastighetsnät med eventuella andra anläggningar för att ledningarna ska kunna användas på avsett sätt.

En skyldighet som gäller gemensamt utnyttjande av ledningar föregås av en skälig tid av offentligt samråd då samtliga berörda parter ges tillfälle att yttra sig. Bestämmelsen har därför inordnats i LEK på så sätt att den omfattas av reglerna om förfaranden för samråd enligt 8 kap. LEK.

Regeringen anförde att en skyldighet enligt den föreslagna paragrafen kan komma att påverka rätten att sända genom tråd enligt yttrandefrihetsgrundlagen. Regeringen hänvisade till att den grundlagsfästa rätten att sända i tråd får begränsas genom föreskrifter i lag om det är fråga om en skyldighet för nätinnehavare att ge utrymme för överföringar när det behövs med hänsyn till intresset av konkurrens eller allmänhetens intresse av tillgång till sådana överföringar (3 kap. 1 § andra stycket 2 YGL). Vidare får begränsningar av yttrandefriheten enligt 2 kap. 21 § regeringsformen göras endast för att tillgodose ändamål som är godtagbara i ett demokratiskt samhälle. Av samma bestämmelse följer att begränsningen aldrig får gå utöver vad som är nödvändigt med hänsyn till det ändamål som har föranlett den och inte heller sträcka sig så långt att den utgör ett hot mot den fria åsiktsbildningen såsom en av folkstyrelsens grundvalar. Regeringen hänvisade också till att den föreslagna paragrafen har ett kon-

kurrensfrämjande syfte, vilket enligt regeringen är ett godtagbart ändamål i ett demokratiskt samhälle. Den kan inte sägas vara mer långtgående än vad som krävs för att uppnå syftet. En tillämpning av bestämmelsen skulle inte hota den fria åsiktsbildningen. Något hinder mot att införa bestämmelsen fanns därmed inte.

AV-utredningen m.m.

I juni 2007 fick den s.k. AV-utredningen i uppdrag att bl.a. analysera de förslag som Radio- och tv-lagsutredningen hade lagt fram i bl.a. betänkandet Anpassning av radio- och tv-lagen (SOU 2005:62). Radio- och tv-lagsutredningens uppdrag i sin tur var bl.a. att överväga om det är lämpligt och möjligt att genom lagstiftning skapa förutsättningar för konkurrens mellan olika innehållsleverantörer i kabel-tv-näten. Utredningen behandlade i sitt betänkande tre olika delfrågor: lagstiftning om tillträde till kabel-tv-näten för programföretag eller andra operatörer, inflytande för abonnenterna över programutbudet och inflytande för abonnenterna över hur programutbudet paketeras. Utredningen bedömde (s. 279 f.) att det varken skulle vara möjligt eller lämpligt att lagstiftningsvägen skapa förutsättningar för konkurrens mellan olika innehållsleverantörer i kabel-tv-näten. För att få till stånd en verksam konkurrens i kabel-tv-näten krävs enligt utredningen att utomstående kan tilltvinga sig tillträde till näten. Detta är dock en fråga som lagstiftaren inte förfogar över. I stället är det, enligt lagen respektive förordningen om elektronisk kommunikation samt det europeiska regelverket för elektronisk kommunikation, Post- och telestyrelsen som efter analys ska definiera den relevanta marknaden och undersöka om något eller några företag har ett betydande inflytande på den marknaden och om det således är motiverat att införa någon förhandsreglering på denna för att uppnå bättre konkurrens.

Utredningen ansåg inte heller att det borde införas någon lagstiftning om hur de program som distribueras i kabel-tv-nät ska väljas ut eller hur programutbudet ska paketeras (s. 286 f.). När det gäller programpaketering ansåg utredningen dock att frågan måste bevakas även framöver och att det bör följas upp om utvecklingen går i en annan riktning än den utredningen antagit.

AV-utredningen gjorde ingen annan bedömning än Radio- och tv-lagsutredningen i sitt betänkande En ny radio- och tv-lag (SOU 2008:116). Utredningen ansåg (s. 345 f.) således att det inte borde införas någon lagstiftning om konkurrens mellan olika innehållsleverantörer i kabel-tv-nät. Utredningens bedömning (s. 347 f.) var att förutsättningarna för konkurrens hade förbättrats genom att hushållen hade fått ökade möjligheter att välja mellan olika distributionssätt för tv-sändningar och mellan olika leverantörer av programtjänster. Mot den bakgrunden ansåg utredningen att det inte borde införas någon lagstiftning om hur de program som distribueras i

kabel-tv-nät ska väljas ut eller paketeras. För den händelse utvecklingen mot förmodan skulle gå i en annan riktning kunde det enligt utredningen finnas anledning att överväga frågan på nytt.

Regeringen behandlade frågorna i proposition 2009/10:115 En ny radio- och tv-lag (s. 200 f.). Regeringen delade bedömningen när det gäller de rättsliga förutsättningarna för ökad konkurrens i kabel-tv-nät, dvs. att det inte finns någon möjlighet att införa lagstiftning på området, utöver de regler som redan finns i lagen om elektronisk kommunikation, som anvisar tillvägagångssätt för en eventuell förhandsreglering av Post- och telestyrelsen.

Regeringen ansåg att det finns anledning att fortsatt följa hur den snabba utvecklingen inom olika tv-plattformar (kabel-tv, IP-tv, marksänd tv och satellitsänd tv) påverkar de enskilda hushållens valfrihet. Regeringen anförde att den därför avsåg att ge Myndigheten för radio och tv i uppdrag att, i samråd med andra berörda myndigheter, följa den fortsatta utvecklingen och vid behov lämna förslag till åtgärder.

Enligt uppgift från Kulturdepartementet har något sådant uppdrag ännu (april 2012) inte lämnats.

Skriftligt frågesvar

Den 2 maj 2012 besvarade kulturminister Lena Adelsohn Liljeroth en skriftlig fråga (2011/12:544). Frågan gällde om kulturministern avser att ta initiativ för att det tidigare aviserade uppdraget till Myndigheten för radio och tv ska bli föremål för regeringsbeslut. I sitt svar anförde kulturministern bl.a. att även om utvecklingen under de senaste åren har gått i en riktning som innebär förbättrad konkurrens och ökade valmöjligheter gjorde regeringen likväl i propositionen En ny radio- och tv-lag (2009/10:115) bedömningen att det finns anledning att fortsatt följa hur den snabba utvecklingen inom olika tv-plattformar påverkar de enskilda hushållens valfrihet. Det var mot den bakgrunden som regeringen angav sin avsikt att ge Myndigheten för radio och tv i uppdrag att, i samråd med andra berörda myndigheter, följa den fortsatta utvecklingen och vid behov lämna förslag till förändringar. Kulturministern sade vidare följande.

Som kulturminister är jag fortsatt angelägen att följa utvecklingen inom tv-området, inte minst när det gäller enskilda hushålls möjligheter att ta emot tv-sändningar.

Kulturdepartementet för en dialog med Myndigheten för radio och tv i de frågor som berörs i det aviserade uppdraget. Enligt uppgift planerar myndigheten, som bland annat har till uppgift att följa medieutvecklingen, att göra en uppdatering av rapporten *Från TV till rörlig bild*, som redovisades av dåvarande Radio- och TV-verket och Konkurrensverket i december 2009. Rapporten tar upp ett flertal frågor som rör valfrihet och konkurrens på tv-marknaden, t.ex. konkurrens mellan tv-operatörer och konsumenters upplevda möjlighet att välja tv-operatör.

Tidigare ställningstagande

Utskottet behandlade i samband med behandlingen av regeringens proposition 2009/10:115 En ny radio- och tv-lag en motion av likalydande innebörd som den aktuella motionen (bet. 2009/10:KU25). Utskottet delade regeringens bedömning i fråga om de rättsliga förutsättningarna för att öka konkurrensen i kabel-tv-näten. Utskottet ansåg dock mot bakgrund av den snabba utvecklingen när det gäller olika plattformar för tv – kabel-tv, IP-tv, marksänd tv och satellit-tv – och hur den påverkar konkurrensen och de enskilda hushållens valfrihet sammantaget att det kan finnas anledning att bevaka frågan. Utskottet välkomnade därför regeringens avsikt att ge den nya Myndigheten för radio och tv i uppdrag att följa utvecklingen och vid behov lämna förslag till åtgärder. Med det anförda avstyrkte utskottet motionerna.

Våren 2011 behandlade utskottet också en likalydande motion (bet. 2010/11:KU22). Utskottet vidhöll sitt tidigare ställningstagande i fråga om de rättsliga förutsättningarna för att öka konkurrensen mellan olika innehållsleverantörer i kabel-tv-näten, dvs. att det inte finns någon möjlighet att införa lagstiftning på området utöver de regler som redan finns i lagen om elektronisk kommunikation, som anvisar tillvägagångssätt för en eventuell förhandsreglering av Post- och telestyrelsen. Utskottet noterade i sammanhanget att regeringen i propositionen Bättre regler för elektroniska kommunikationer hade föreslagit att det skulle bli möjligt att besluta om att en operatör ska kunna förpliktas att mot marknadsmässig ersättning tillhandahålla en annan operatör gemensamt utnyttjande av ledningar i ett allmänt kommunikationsnät. Även om det var svårt att överblicka effekterna för konsumenterna av det framlagda förslaget skulle det på sikt kunna innebära en ökad konkurrens mellan operatörer och även en ökad valfrihet för konsumenterna, ansåg utskottet.

Utskottet vidhöll sin uppfattning att det finns anledning att bevaka hur den snabba utvecklingen när det gäller olika plattformar för tv påverkar konkurrensen och de enskilda hushållens valfrihet. Utskottet utgick från att regeringen delar utskottets uppfattning i denna del och fann därför inte någon anledning att göra något tillkännagivande med anledning av detta. Med det anförda avstyrkte utskottet en motion.

Utskottets ställningstagande

Utskottet anser att det även i fortsättningen finns anledning att bevaka hur den snabba tekniska utvecklingen när det gäller olika plattformar för tv påverkar konkurrensen och de enskilda hushållens valfrihet. Utskottet utgår från att regeringen delar utskottets uppfattning och att regeringen fullföljer sina tidigare aviserade planer om att ge Myndigheten för radio och tv i uppdrag att följa utvecklingen och vid behov föreslå åtgärder. Utskot-

tet finner mot denna bakgrund inte någon anledning att göra något tillkännagivande med anledning av motion 2011/12:K202 (KD), och den avstyrks därmed.

Politisk tv-reklam

Utskottets förslag i korthet

Utskottet avstyrker en motion om politisk tv-reklam.

Jämför reservation 3 (SD).

Motion

I motion 2010/11:K393 av Sven Olof-Sällström och Mattias Karlsson (båda SD) begärs dels ett tillkännagivande till regeringen om att politisk tv-reklam ska erbjudas likvärdigt och på samma villkor till samtliga partier som deltar i ett val (yrkande 1), dels ett tillkännagivande till regeringen om att den ansvarige utgivaren för politisk tv-reklam ska vara en av avsändaren, dvs. det politiska partiet, utsedd företrädare (yrkande 2).

Motionärerna uppger som skäl för sina yrkanden att det i Sverige endast är TV4 som har rätt att sända politisk tv-reklam. Generellt sett har just tv-reklam ett enormt genomslag och påverkar konsumenten mer än något annat reklammedium, anser motionärerna. I och med tv-reklamens enorma möjligheter att påverka väljaren vilar ett stort ansvar på utförandet. Det är i ett demokratiskt val av yttersta vikt att möjligheten att sända tv-reklam säkerställs för alla partier och på lika villkor. Det är också av samma skäl, anser motionärerna, nödvändigt starkt begränsa enskildas, t.ex. tv-kanalers ansvariga utgivares, möjligheter att påverka innehållet i reklamen.

Gällande ordning

Yttrandefrihetsgrundlagen

Varje svensk medborgare är, enligt 1 kap. 1 § yttrandefrihetsgrundlagen (YGL) gentemot det allmänna tillförsäkrad rätt enligt yttrandefrihetsgrundlagen att i ljudradio, television och vissa liknande överföringar, offentliga uppspelningar ur en databas samt filmer, videogram, ljudupptagningar och andra tekniska upptagningar offentligen uttrycka tankar, åsikter och känslor och i övrigt lämna uppgifter i vilket ämne som helst. Yttrandefriheten enligt YGL har till ändamål att säkra ett fritt meningsutbyte, en fri och allsidig upplysning och ett fritt konstnärligt skapande. I den får inga andra begränsningar göras än de som följer av YGL. Vad som sägs i YGL om radioprogram gäller förutom program i ljudradio också program i televi-

sion och innehållet i vissa andra överföringar av ljud, bild och text som sker med hjälp av elektromagnetiska vågor samt innehållet i vissa offentliga uppspelningar ur en databas.

YGL får i viss utsträckning inskränkas genom lag. Enligt 1 kap. 12 § första stycket YGL kan det meddelas föreskrifter med bl.a. förbud mot kommersiell reklam i radioprogram. Enligt andra stycket hindrar inte bestämmelserna i YGL att det i lag meddelas föreskrifter om förbud i övrigt mot kommersiell reklam i radioprogram eller om villkor om sådan reklam. Detsamma gäller föreskrifter om förbud mot och villkor för annan annonsering och sändning av program, som helt eller delvis bekostas av någon annan än den som bedriver programverksamheten.

I fråga om sändningar i marknätet ("i etern") råder inte etableringsfrihet på grund av att frekvensutrymmet är begränsat. Rätten att sända radioprogram på annat sätt än genom tråd får, enligt 3 kap. 2 § YGL, regleras genom lag som innehåller föreskrifter om tillstånd och villkor för att sända. Sådana bestämmelser finns i radio- och tv-lagen (2010:696).

Radio- och tv-lagen samt sändningstillstånd

Ett tillstånd att sända tv får enligt 4 kap. 8 § radio- och tv-lagen förenas med villkor som innebär att sändningsrätten ska utövas opartiskt och sakligt och med beaktande av att en vidsträckt yttrandefrihet och informationsfrihet ska råda i tv. Ett tillstånd att sända tv får även förenas med en rad andra villkor enligt 4 kap. 9 §.

Enligt den s.k. demokratibestämmelsen i 5 kap. 1 § radio- och tv-lagen ska ett programföretag som tillhandahåller tv-sändning se till att programverksamheten som helhet präglas av det demokratiska statskicketets grundidéer och principen om alla människors lika värde och den enskilda människans frihet och värdighet.

Enligt 5 kap. 6 § radio- och tv-lagen får det i sändningar *för vilka villkor om opartiskhet gäller* inte förekomma meddelanden som sänds på uppdrag av någon annan och som syftar till att vinna stöd för politiska eller religiösa åsikter eller åsikter i intressefrågor på arbetsmarknaden. Att sådana meddelanden definieras som annonser framgår av 3 kap 1 § radio- och tv-lagen.

Enligt 3 kap. 1 § radio- och tv-lagen avses med annonser reklam och andra meddelanden som utan att vara reklam sänds på uppdrag av någon annan och som har till syfte att främja en sak eller en idé.

Enligt sändningstillstånden för SVT, SR och UR gäller att sändningsverksamheten ska utövas opartiskt och sakligt samt med beaktande av att en vidsträckt yttrandefrihet och informationsfrihet ska råda i tv. Enligt det sändningstillstånd som gäller för TV4, och för andra kommersiella kanaler, finns inte något motsvarande krav på opartiskhet. Däremot finns ett krav på att sändningsrätten ska utövas sakligt. Kravet på saklighet gäller dock inte för reklam.

TV4:s riktlinjer för åsiktsannonsering m.m.

Valet 2010 var det första allmänna valet där TV4 erbjöd de olika partierna att sända politisk tv-reklam. Politisk tv-reklam sändes även inför valet till Europaparlamentet 2009.

Enligt TV4:s riktlinjer för åsiktsannonsering, varmed avses bl.a. politisk reklam, ska för all åsiktsannonsering gälla att avsändarens verksamhet och budskap ska ligga i linje med radio- och tv-lagens demokratiparagraf. Avsändaren ska vara tydlig och i slutet av varje annons ska det anges vem som står bakom den. Politisk reklam och annan åsiktsannonsering är inte tillåten i direkt anslutning till eller under aktualitetsprogram eller andra samhällsgranskande program. Sportevenemang tillhör inte denna kategori, och reklamutrymme i anslutning till och i sådana sändningar är öppna för åsiktsannonsering. Inget politiskt parti får sponsra eller på annat sätt finansiera tv-program. I samband med valet 2010 gällde, för perioden 16 augusti–17 september, att endast reklam med politiska partier som avsändare fick förekomma, partierna skulle informeras om att syftet med kampanjen förväntades vara att föra fram sin egen politik och alla partier skulle erbjudas samma annonseringsvillkor.

Tidigare ställningstagande

Våren 2002 behandlade utskottet en motion om att tillåta politisk reklam i marksänd tv (bet. 2001/02:KU21). Utskottet var inte berett att föreslå någon ändring i den gällande lagstiftningen med anledning av motionen om politisk reklam. De inskränkningar som fanns var enligt utskottet väl avvägda. Motionen avstyrktes därför.

Utskottets ställningstagande

Utskottet förutsätter att de gällande reglerna om politisk reklam följs och är inte berett att föreslå några ändringar i den gällande lagstiftningen med anledning av motionen. Motion 2010/11:K393 (SD) avstyrks därmed.

Koncessionsavgift för kommersiell radio

Utskottets förslag i korthet

Utskottet avstyrker en motion om kommersiell radio.

Motioner

I motion 2010/11:K248 av Lars Beckman (M) begärs ett tillkännagivande till regeringen om att se över möjligheterna att ta bort koncessionsavgiften för kommersiell radio. Motionären anför att en fri och oberoende kommersiell radio är viktig för Sveriges mediemångfald. När den kommersiella

radion etablerades i Sverige så fanns det kanske ett legitimt skäl för staten att ta ut en avgift för att sända radio. Men den tekniska utvecklingen har sprungit ifrån lagstiftningen. Eftersom man i dag kan välja internetradio helt fritt vore det, menar motionären, rimligt att ta bort den koncessionsavgift som den kommersiella radion betalar i Sverige. Ett eventuellt borttagande av koncessionsavgiften skulle även ge ekonomiska möjligheter för den fria radion att erbjuda nyhetssändningar och annat regionalt innehåll, vilket skulle öka mångfalden som många eftersträvar. I storstäderna finns det ofta lokala och regionala sändningar, men på grund av koncessionsavgiften saknas de ekonomiska förutsättningarna för detta i stora delar av Sverige.

En likalydande begäran görs i motion 2011/12:K295 av Lars Beckman och Carl-Oskar Bohlin (båda M). Motionärerna begär, med i stort sett samma motivering, ett tillkännagivande till regeringen om behovet av en översyn av koncessionsavgiften och möjligheten att avskaffa densamma.

Tomas Tobé (M) begär i motion 2010/11:K392 en sänkning av koncessionsavgiften för den kommersiella radion. Motionären anför att 2007 års utredning om kommersiell radio föreslog en sänkning av koncessionsavgifterna med omkring 130 miljoner kronor årligen under fyra år. Tyvärr medgav inte den statsfinansiella situationen att regeringen kunde följa förslaget i och med den nya radio- och tv-lagen. I budgetpropositionen blev det i stället en avgiftssänkning om 12 miljoner kronor, vilket innebär cirka 9 procent. Enligt motionären är detta ett steg i rätt riktning men långt ifrån tillräckligt för att den kommersiella radion ska ges rimliga villkor att kunna utvecklas i konkurrens med andra kanaler. En sänkning av koncessionsavgifterna bör därför, enligt motionären, övervägas när ekonomiska förutsättningar föreligger.

Gällande ordning

Av 3 kap. 2 § YGL följer att rätten att sända radioprogram på annat sätt än genom tråd får regleras genom lag, som innehåller föreskrifter om tillstånd och villkor för att sända. Det allmänna ska eftersträva att radiofrekvenserna tas i anspråk på ett sätt som leder till vidast möjliga yttrandefrihet och informationsfrihet. Enligt 3 kap. 4 § YGL avgör den som sänder radioprogram självständigt vad som ska förekomma i programmen. Föreskrifter om tillstånd och villkor finns i radio- och tv-lagen (2010:696).

Kommersiell radio är ett samlingsbegrepp för analog och digital radio som inte finansieras med radio- och tv-avgiften. Kommersiell radio benämndes tidigare lokalradio, men terminologin ändrades genom den nya radio- och tv-lagen som trädde i kraft den 1 augusti 2010 (prop. 2009/10:115, bet. 2009/10:KU25, rskr. 2009/10:331).

Den som sänder kommersiell radio måste följa reglerna i radio- och tv-lagen. Fördelning av *nya tillstånd* för att sända analog kommersiell radio regleras i 13 kap. radio- och tv-lagen. Tillstånden meddelas av Myndigheten för radio och tv (1 §). Tillstånd får endast ges till en fysisk eller juridisk person som har finansiella och tekniska förutsättningar att sända under hela tillståndsperioden (4 §). Tillstånd att sända analog kommersiell radio fördelas genom ett slutet anbudsförfarande, och ett tillstånd ska ges till den av de sökande som uppfyller kraven i 4 § och som har angett den högsta sändningsavgiften (8 §). I en ansökan om tillstånd att sända kommersiell radio ska det belopp anges som den sökande är villig att betala i sändningsavgift. Sändningsavgiften ska anges som ett engångsbelopp för hela tillståndsperioden (6 §). Avgiften för nya tillstånd kallas numera sändningsavgift och inte koncessionsavgift. Utredningen föreslog denna ändring i terminologin för att markera att det är fråga om ett delvis nytt system (SOU 2008:96 s. 153). I propositionen följde regeringen terminologin.

Om flera sökande har lämnat samma anbud avgörs vem som får tillståndet genom lottdragning. Det tidigare kravet på att innehållet skulle bestå av en viss andel av eget eller lokalt material upphörde att gälla genom den nya radio- och tv-lagen.

För vissa *äldre tillstånd* finns de s.k. koncessionsavgifterna kvar enligt den tidigare gällande lokalradiolagen och lagen (1992:72) om koncessionsavgift på televisionens och radions område. Enligt övergångsbestämmelserna till den nya radio- och tv-lagen (punkt 6) gäller att den som den 1 augusti 2010 hade ett sändningstillstånd som hade förlängts med stöd av lagen (2008:418) med tillfälliga bestämmelser om tillstånd att sända lokalradio hade rätt att utan särskild ansökan fortsätta att bedriva sändningar inom det sändningsområde som tillståndet avser fram till den 1 augusti 2018. För ett sådant tillstånd gäller endast villkor enligt 13 kap. 9 § första stycket.

Den som sänder kommersiell radio ska betala en avgift enligt den upphävda lokalradiolagen (1993:120), om tillståndet ursprungligen meddelades före den 1 juli 2001, eller enligt lagen (1992:72) om koncessionsavgift på televisionens och radions område, om tillståndet ursprungligen meddelades efter den 1 juli 2001.

Enligt uppgift på Myndigheten för radio och tv:s webbplats betalade tillståndshavarna en engångsavgift som tillsammans uppgick till drygt 60 miljoner kronor för 14 nya tillstånd som hade fördelats genom det nya anbudsförfarandet. Koncessionsavgiften för de äldre tillstånden var för 2011 mellan 40 000 och 3 900 000 kronor för tillstånd meddelade före den 1 juli 2001. För tillstånd meddelade efter den 1 juli 2001 var avgiften 46 000 kronor per tillstånd.

Det har genom den nya radio- och tv-lagen även införts regler om digitala kommersiella radiosändningar (13 kap. 22–29§§). Utöver ansökningsavgift ska någon avgift för digitala kommersiella radiosändningar inte tas ut. Myndigheten för radio och tv har i samverkan med Post- och telestyrel-

sen tagit fram en strategi för Myndigheten för radio och tv:s tillståndsgivning för digital kommersiell radio som fastställdes i juni 2011. Enligt uppgift på myndighetens webbplats förbereder myndigheten en tillståndsprocess under våren 2012.

Tidigare ställningstagande

Utskottet har behandlat liknande motioner som den nu aktuella motionen om att sänka koncessionsavgiften för kommersiell radio tidigare. Våren 2009 behandlade utskottet en i princip likalydande motion (bet. 2008/09:KU18). Utskottet hänvisade till den då pågående beredningen av de förslag som 2007 års utredning om kommersiell radio hade lämnat och avstyrkte motionen.

Våren 2008 avstyrkte utskottet en liknande motion med hänvisning till den då pågående utredningen (bet. 2007/08:KU22).

Utskottets ställningstagande

Ett nytt regelsystem för avgifter för att sända kommersiell radio har nyligen trätt i kraft. Utskottet anser att det är för tidigt att dra några slutsatser om hur det slutna anbudsförfarandet kommer att påverka avgifternas storlek. Mot denna bakgrund är utskottet inte berett att föreslå något tillkännagivande med anledning av motionerna. Motionerna 2010/11:K248 (M), 2011/12:K295 (M) och 2010/11:K392 (M) avstyrks.

Granskningsnämnden för radio och tv

Utskottets förslag i korthet

Utskottet avstyrker en motion om att utvärdera verksamheten vid granskningsnämnden för radio och tv.

Motion

I motion 2011/12:K287 av Roland Utbult (KD) yrkande 2 begärs ett tillkännagivande om att låta genomföra en allsidig och relevant utvärdering av verksamheten hos granskningsnämnden för radio och tv. Motionären utvecklar inte sitt yrkande i motionen.

Gällande ordning

Granskningsnämnden för radio och tv utgör numera en del av Myndigheten för radio och tv.

Enligt 16 kap. 2 § radio- och tv-lagen (2010:696) övervakar granskningsnämnden för radio och tv genom granskning i efterhand om program som har sänts i tv står i överensstämmelse med lagen och de programrelaterade villkor som kan gälla för tjänsterna.

Granskningsnämnden för radio och tv får besluta att en leverantör av medietjänster på lämpligt sätt ska offentliggöra nämndens beslut, när nämnden har funnit att någon har brutit mot programrelaterade villkor som har beslutats med stöd av 4 kap. 8 och 9 §§, 11 kap. 3 § eller bestämmelsen om beriktigande i 5 kap. 4 § första stycket. Ett sådant beslut får dock inte innebära att offentliggörandet måste ske i leverantörens program. Beslutet får innefatta ett föreläggande vid vite.

Granskningsnämnden för radio och tv har även i uppdrag att granska programföretagens redovisningar och bedöma om företagen har uppfyllt uppdraget i allmänhetens tjänst.

Tidigare ställningstagande m.m.

Våren 2008 tillstyrkte utskottet en likalydande motion som den nu aktuella (bet. 2007/08:KU15). Riksdagen biföll utskottets förslag till beslut (rskr. 2007/08:141).

Utskottet framhöll i sitt ställningstagande att den dåvarande Granskningsnämnden för radio och tv hade en viktig uppgift att fylla i sitt arbete med att hävda den enskildes integritet och värdighet. Det har ibland riktats kritik mot nämnden med hänvisning till dess arbetsmetoder, och resultatet har nu och då ifrågasatts i den allmänna debatten. Sedan nämnden tillkom hade, framhöll utskottet, inte någon utvärdering gjorts av nämndens funktion och arbetssätt. Granskningsnämnden hade dessutom sedan ett antal år, anförde utskottet, tilldelats en del tillsynsuppgifter utöver sin verksamhet som klagoinstans för allmänheten. Enligt utskottets mening borde det genomföras en relevant och allsidig utvärdering av nämndens verksamhet.

Regeringen angav i budgetpropositionen för 2010 att den tidigare hade angett att den hade för avsikt att göra en sådan översyn under 2009 (prop. 2009/10:1 utgiftsområde 17). Regeringen refererade till ett förslag om att de dåvarande myndigheterna Granskningsnämnden för radio och tv och Radio- och tv-verket skulle avvecklas och samlas i en ny myndighet (Ds 2009:4. Översyn av vissa mediemyndigheter – en effektivare administration). En större och mer samlad myndighetsorganisation skulle, enligt promemorian, medföra en stärkt och breddad kompetens jämfört med dagens organisation, där ansvaret är uppdelat mellan flera små myndigheter. Regeringen anförde att dessa förslag var under beredning i Regeringskansliet.

Regeringen anförde också att Granskningsnämnden för radio och tv under 2009 hade initierat ett internt utvecklingsarbete som syftade till att se över hur verksamheten kunde effektiviseras och koncentreras till fall av

misstänkta överträdelser. Regeringen avsåg att fortsätta följa arbetet vid nämnden. Mot bakgrund av detta fann regeringen inte något skäl att initiera ytterligare insatser när det gäller nämndens verksamhet.

Utskottets ställningstagande

Granskningsnämnden för radio och tv utgör numera en del av Myndigheten för radio och tv. Utskottet anser att den nya myndighetsorganisationen bör ges tid att finna sina arbetsformer och finner inte i nuläget någon anledning att förorda en utvärdering av verksamheten vid granskningsnämnden. Utskottet avstyrker motion 2011/12:K287 (KD) yrkande 2.

Reservationer

Utskottets förslag till riksdagsbeslut och ställningstaganden har föranlett följande reservationer. I rubriken anges vilken punkt i utskottets förslag till riksdagsbeslut som behandlas i avsnittet.

1. Evenemangslista , punkt 1 (M, FP, C, KD)

av Per Bill (M), Andreas Norlén (M), Lars Elinderson (M), Karl Sigfrid (M), Per-Ingvar Johnsson (C), Tuve Skånberg (KD), Cecilia Brinck (M) och Mathias Sundin (FP).

Förslag till riksdagsbeslut

Vi anser att förslaget till riksdagsbeslut under punkt 1 borde ha följande lydelse:

Riksdagen avslår motionerna

2011/12:Kr221 av Lennart Axelsson (S) och

2011/12:Kr297 av Berit Högman m.fl. (S) yrkandena 28 och 29.

Ställningstagande

Vi delar motionärernas uppfattning att det är mycket viktigt att en så stor del av befolkningen som möjligt kan ta del av så många stora idrottsevenemang som möjligt. När det gäller frågan om att upprätta en s.k. evenemangslista är det dock viktigt att komma ihåg att en sådan lista inte med automatik innebär att olika listade evenemang måste sändas i en viss kanal. En lista innebär endast krav på att ett visst evenemang sänds utan kostnad i en kanal som når ut i hela landet. Vi konstaterar att riksdagen i april 1999 (bet. 1998/99:KU23) gett regeringen till känna som sin mening vad utskottet anfört om att utskottet utgick från att en s.k. tv-lista upprättas först när det finns behov av att på detta sätt säkerställa att de aktuella evenemangen blir tillgängliga för en väsentlig del av befolkningen. I det sammanhanget noterar vi att Internationella olympiska kommittén i sin policy ställer krav på största befolkningstäckning för tv-företag som förvärvat sändningsrättigheterna till OS. I överensstämmelse med riksdagens ovan nämnda tillkännagivande ser vi för närvarande inte att det finns något behov av en evenemangslista. Med det anförda avstyrks motionerna 2011/12:Kr221 (S) och 2011/12:Kr297 (S) yrkandena 28 och 29.

2. Annonstider i radio och tv, punkt 2 (M, FP, C, KD)

av Per Bill (M), Andreas Norlén (M), Lars Elinderson (M), Karl Sigfrid (M), Per-Ingvar Johnsson (C), Tuve Skånberg (KD), Cecilia Brinck (M) och Mathias Sundin (FP).

Förslag till riksdagsbeslut

Vi anser att förslaget till riksdagsbeslut under punkt 2 borde ha följande lydelse:

Riksdagen avslår motion
2010/11:K290 av Ulf Holm (MP).

Ställningstagande

De ändringar i radio- och tv-lagens annonsregler för tv som har genomförts under de senaste åren har inneburit att man har anpassat de svenska reglerna till det s.k. AV-direktivet. Skälet till detta har bl.a. varit att utjämna konkurrensförutsättningarna mellan tv-företag som sänder från Sverige och sådana som sänder från andra länder inom EU.

Vi anser att den nu gällande lagstiftningen om annonstider utgör en rimlig avvägning mellan behovet av konkurrensneutrala regler och allmänintresset av att slippa störande annonser. Vi anser även att den gällande lagstiftningen om reklamavbrott utgör en rimlig avvägning mellan å ena sidan programföretagens och annonsörernas intressen och å andra sidan rättighetsinnehavarnas och tv-tittarnas intressen. Mot denna bakgrund anser vi inte att det är nödvändigt med någon utvärdering av effekterna av den tidigare gjorda utökningen av annonstider för radio och tv. Med det anförda avstyrker vi motion 2010/11:K290 (MP).

3. Politisk tv-reklam, punkt 4 (SD)

av Jonas Åkerlund (SD).

Förslag till riksdagsbeslut

Jag anser att förslaget till riksdagsbeslut under punkt 4 borde ha följande lydelse:

Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad som anförs i reservationen. Därmed bifaller riksdagen motion
2010/11:K393 av Sven-Olof Sällström och Mattias Karlsson (båda SD)
yrkandena 1 och 2.

Ställningstagande

Tv-reklamen har en enorm genomslagskraft. Det var därför mycket olyckligt att inte alla partier tilläts sända politisk tv-reklam vid det senaste allmänna valet. Det är i ett demokratiskt val av yttersta vikt att möjligheten att sända politisk tv-reklam säkerställs för alla partier och att det kan

ske på lika villkor. Det finns skäl att anta att TV4:s beslut att stoppa Sverigedemokraternas reklamfilm vid det senaste valet påverkade valutgången. Mot denna bakgrund är det min uppfattning att regeringen måste se över lagstiftningen på området för att undvika liknande otillbörlig påverkan på valresultat i framtida val. För att undvika otillbörlig påverkan på valresultat föreslås även att en för ett politiskt parti utsedd företrädare utses som ansvarig utgivare för det partiets politiska tv-reklam.

Detta bör riksdagen som sin mening ge regeringen till känna.

BILAGA

Förteckning över behandlade förslag

Motioner från allmänna motionstiden hösten 2010

2010/11:K248 av Lars Beckman (M):

Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad som anförs i motionen om att se över möjligheten att ta bort koncessionsavgiften.

2010/11:K290 av Ulf Holm (MP):

Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad som anförs i motionen om att begränsa annonstiderna i radio och tv.

2010/11:K392 av Tomas Tobé (M):

Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad som anförs i motionen om en sänkning av koncessionsavgiften för den kommersiella radion.

2010/11:K393 av Sven-Olof Sällström och Mattias Karlsson (båda SD):

1. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad som anförs i motionen om att politisk tv-reklam ska erbjudas likvärdigt och på samma villkor till i val samtliga deltagande partier.
2. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad som anförs i motionen om att som ansvarig utgivare för politisk tv-reklam ska vara av avsändaren, det politiska partiet, utsedd företrädare.

Motioner från allmänna motionstiden hösten 2011

2011/12:K202 av Caroline Szyber (KD):

Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad som anförs i motionen om att utreda en förstärkt valfrihet när det gäller konsumentens möjlighet att välja tv-utbud som alternativ till "kollektivanslutning" till kabelnät.

2011/12:K287 av Roland Utbult (KD):

2. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad som anförs i motionen om att låta genomföra en allsidig och relevant utvärdering av verksamheten hos Granskningsnämnden för radio och TV.

2011/12:K295 av Lars Beckman och Carl-Oskar Bohlin (båda M):

Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad som anförs i motionen om behovet av att göra en översyn av koncessionsavgiften och möjligheten att avskaffa densamma.

2011/12:Kr221 av Lennart Axelsson (S):

Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad som anförs i motionen om att upprätta en lista över stora evenemang som ska vara möjliga för hela befolkningen att kunna ta del av.

2011/12:Kr297 av Berit Högman m.fl. (S):

28. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad som anförs i motionen om de större idrottsevenemangen ska sändas i fria tv-kanaler så att alla har möjlighet att se dem.
29. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad som anförs i motionen om att i lag inrätta en s.k. evenemangslista.